

MUHAMMED İSMİ MÜBÂREKTİR*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve'l-âkıbetü li'l-müttakîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ seyidînâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ecmaîn...

İ'lemû eyyühe'l-ihvân... İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh... Ve enne efdale'l-hedyi hedyü muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِذَا سَقَطَتْ لُقْمَةٌ أَحَدِكُمْ فَلْيَمِطْ مَا بِهَا مِنْ
الْأَذَى وَلْيَأْكُلْهَا وَلَا يَدْعُهَا لِلشَّيْطَانِ
وَلَا يَمْسُحْ يَدَهُ بِالْمَنْدِيلِ حَتَّى يَلْعَقَهَا أَوْ
يُلْعَقَهَا فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي فِي أَيِّ طَعَامِهِ الْبَرَكَةُ

(حم . م . ن . ه . ه . عبد بن حميد عن جابر؛ طب . ه . ه . عن معقل)

RE. 50/1 (*İzâ sekatat lukmatü ehadiküm, felyümit mâ bihâ mine'l-ezâ, velye'külhâ, ve lâ yeda'hâ li'ş-şeytâni; ve lâ yemsah yedehû bi'l-mendîli, hattâ yel'akahâ ev yül'ikahâ, feinnehû lâ yedrî fî eyyi taàmihi'l-bereketü.*)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Hep beraber Rasûlüllah Efendimiz'e bir salât ü selâm getirelim:

“—Allâhümme sallî alâââ... Seyyidinâââ... Muhammedini'n- nebiyyi'l-ümmiyyi ve alâ... Âlihîîî, ve sahbihîîî, ve sellim.” (3 defa)

Cenab-ı Feyyâz-ı Mutlak Hazretleri, iki cihanın serveri, sevgili Peygamberimiz'in şefaatine cümlemizi nâil eylesin...

a. İlmin Efdali Kur'an İlmidir

Derse başlarken şöyle bir dua okuyoruz;

(İnne efdale'l-kitâbi kitâbu'llâh...) “Kitapların en efdal olanı, en kıymetli olanı, en üstün olanı Allah'ın kitabıdır, yâni Kur'ân-ı Azîmüşşân'dır.

İlmin efdali de... Birçok ilimler var ya dünyada... Ay'a da gidiyorlar, yarın Güneş'e de gidecekler belki, nereye giderlerse gitsinler. İlmin efdali de Kur'an ilmine vâkîf olmaktır.

İlmin efdali ilm-i Kur'an'dır. Tabiplik, mühendislik, kimyagerlik ne kadar ilim varsa onun içerisinde. Onu öğrendin mi, Allah'ın rızasını kazandın.

Süleyman AS, mâlum gökte uçan, ordusunu uçuran, her dilden anlayan bir peygamberdi. O peygamber olmazdan evvel, Cenâb-ı Hak ona sordu:

“—Yâ Süleyman ne istersin? Saltanat mı istersin, mal mülk mü istersin, ilim mi istersin?” diye, muhayyer kıldı.

“—Yâ Rabbi, ilmi isterim.” dedi.

İlmin peşinden hem saltanat geldi, hem de varlık geldi. Bunların hepsi ilmin peşindedir. Bütün dünyanın nimetleri ilmin peşindedir. İlimin olduğu yerde her nimet vardır.

İlim denince her ilmi anlamayın, maksat ilm-i Kur’ân’dır. İlm i Kur’ân neredeyse, her bir şey orada mevcuttur. İlm-i Kur’ân yoksa, istersen gökte uç, istersen nerede uçarsan uç, kıymeti yoktur. Kuşlar da uçuyor, sinekler de uçuyor, ne olacak?

O hüner değil... Sanattır o, sanat da terakki etmiştir. Asıl ilim Allah’a uçmaktır. Allah’a uçamadıktan sonra, ne cehennemde uçarsan uç...

Bu uçmak da Cenâb-ı Peygamber SAS’in izinde yürümekle olur, onun yolunda gitmekle olur, onun sözlerini dinlemekle olur. Başka türlü uçamazsın!

Onun yolu da... O bin şu kadar sene evvel bizden ayrıldı. Fakat onun bıraktığı eserler onun yoludur. Onun eserlerini okuyup da onun yoluna uyabildin mi, bahtiyarsın sen! Meteliğin olmasa yine bahtiyarsın...

b. Yere Düşen Lokmayı Bırakmayın!

Ahmed ibn-i Hanbel, Müslim, Neseî, İbn-i Mâce, ve Abd ibn-i Humeyd, Câbir ibn-i Abdullah RA’dan; Taberânî ve İbn-i Mâce, Ma’kıl ibn-i Yesâr RA’dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹

إِذَا سَقَطَتْ لُقْمَةٌ أَحَدِكُمْ فَلْيُمِطْ مَا بِهَا مِنْ
الْأَذَى وَلْيَأْكُلْهَا وَلَا يَدْعُهَا لِلشَّيْطَانِ
وَلَا يَمْسُحْ يَدَهُ بِالْمَنْدِيلِ حَتَّى يُلْعَقَهَا أَوْ
يُلْعِقَهَا فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي فِي أَيِّ طَعَامِهِ الْبَرَكَةُ

(حم . م . ن . ه . ه . عبد بن حميد عن جابر؛ طب . ه . ه . عن معقل)

RE. 50/1 (*İzâ sekatat lukmatü ehadiküm, felyümit mâ bihâ mine'l-ezâ, velye'külhâ, ve lâ yeda'hâ li'ş-şeytâni; ve lâ yemsah yedehû bi'l-mendîli, hattâ yel'akahâ ev yül'ikahâ, feinnehû lâ yedrî fî eyyi taâmihi'l-bereketü.*)

Şimdi çok büyük kusurlarımız var. Bir mikrop davası çıktı ortaya... Azıcık bir toz görsek, toprak görsek, “Mikroplandı bu!” diyerekten atarız onu dışarıya.

¹ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.301, no:14262; Beyhakî, *Şuabü'l- İman*, c.V, s.80, no:5850; Ebû Avâne, *Müsned*, c.V, s.169, no:8275; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.324, no:1067; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.VI, s.125; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l- Evliyâ*, c.X, s.396; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XX, s.200, no:452; Ma'kıl ibn-i Yesâr RA'dan. Müslim, *Sahîh*, c.X, s.331, no:3795; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.X, s.325, no:3347;

Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.176, no:6765; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.VII, s.278, no:14395; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.82, no:5858; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XII, s.54, no:5249; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.VI, s.63, o:3312; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VIII, s.109, no:24946; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.297, no:607; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.I, s.315, no:199; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

Efendimiz SAS buyuruyor ki:

(*İzâ sekatat lukmatü ehadiküm*) “Sizden birinin lokması yere düştüğünde, (*felyümit mâ bihâ mine’l-ezâ*) üzerine bulaşan bir şey varsa gidersin, (*velye’külhâ*) ve onu yesin! (*Ve lâ yeda’hâ li’ş- şeytâni*) Onu şeytana terk etmesin!”

(*Ve lâ yemsah yedehûbi’l-mendîli, hattâ yel’ akahâ ev yül’ikahâ*) “Bir de parmağını yalamadan elini mendille silmesin! (*Feinnehû lâ yedrî fî eyyi taâmihi’l-bereketü*) Zira o bilmez ki bereket yemeğin hangi kısmındadır.”

“—Sizin lokmanız bir sebeple elinizden düştü, toza toprağa bulaştı. Onu bırakmayın yerde... Silin, gerekirse yıkayın, onu yine yeyin; şeytana bırakmayın, yâni israf etmeyin!” diyor.

Bu lokma Cenâb-ı Hakk’ın bir nimetidir, rızıkımızdır. Onu topraklara bırakıp da şeytana terk etmeyin. Toz, zaten tozdan hasıl olduk. Alt tarafı tozdan dünyaya gelmişizdir. Bugün bütün yediklerimiz de tozdan, topraktan hasıl oluyor. Onu o kadar hakir görmemek lazım!

O kadar aciziz ki, bugün o toprakların üzerinde geziyoruz, ayakkabılarla da halıların üzerine kadar basıp, yürüyüp geliyoruz. Onu günah saymıyoruz, lokmamız düşünce onu almak kibrimize geliyor. Büyüklük taslıyoruz, onu alamıyoruz. Halbuki o ayaklarımızla getirdiğimiz pislikleri halıların üzerine bırakıyoruz. Yavrularımız da o tozları teneffüs ediyor sonra... Hiç akıllı işi mi bu?

Binâen aleyh, Avrupa âdât u an'anesi içimize girmiş. Ne yaparlarsa yapsınlar, onların hiçbir adetlerinde iyilik, güzellik yoktur. Güzellik iyilik hep İslâm'dadır, Peygamber SAS'in dediklerindedir. Yemede, giymede, yürümede, her şeyde Peygamber SAS'e uymamız gerekir.

“—Parmağınızı yalamadan elinizi mendile silmeyin!” diyor.

Mindil, mendilin adı. El bezleri var şimdi... Bu el bezleri de gitti, şimdi de kağıtlar icat oldu. Önümüze koyuyorlar, ağızımızı da siliyoruz, burnumuzu da siliyoruz, elimizi de siliyoruz, atıyoruz çöpe...

Kâğıt ilmin vasıtasıdır. Kâğıtlar sayesinde ilim yayılır dünyaya. Binâen aleyh o kâğıtları tahkir hiç câiz değil. Hadi bir de helalara koyuyorlar onları, Allah esirgeye...

Ama diyeceksin ki:

“—İşte âdisi...”

Âdisi madisi, tertemiz sularımız varken ne diye onları kullanıyoruz?

“—Gâvur kullanıyormuş.”

Gâvur kullanırsa kullansın varsın. Bize layık olan, çeşmelerimiz var, sularımız var el-hamdü lillâh bol bol... Onlarla temiz temiz yıkanır, silinir öyle çıkarız.

Onun için, yemek yedikten sonra da elinizi yalamadan, elinizi ağızınızı bezlere silmeyin!

Allah affetsin kusurlarımızı...

Şimdi kaşıkla yiyoruz. Şimdi bir de kaşık devri var. Zaman-ı saadette kaşık da yok idi. Kaşık olmadığı için herkes elleriyle yerdı. Biz de düne kadar evimizde hep elimizle yerdik. Bugün kaşığı öğrendik. Hatta şimdi Pakistanlılar bunu çok reddederler, elleriyle yerler yemeklerini. Kaşıklara pek itibar etmezler.

Londra'ya gittiklerinde, elleriyle yemek yerken gâvurlar taaccüp etmişler;

“—Böyle elleriyle yemek yiyorlar, ne kaba adamlar!” diyerek bakınıyorlar.

Tabii hissetmişler. Onlar lisan da biliyorlar. Demişler ki:

“—Gelin buraya!”

Götürmüşler lokantanın mutfağına;

“—Bak bu kadar kaşık var burada... Bunların hepsi bir suyun içerisinde yıkanıyor. Bunların hangisine itimat edilir? Benim elim tertemiz. Günde beş defa da yıkıyorum bunu... Bundan daha iyisi mi olur? Senin pis ağzından çıkan kaşığı ben ağzıma sokup da mı yemek yiyeceğim?” demiş.

“—Ama yıkanmış...”

“—Nesıl yıkanmış o?”

Onun için, evvelâ yala... Niçin?

Yemekte bir bereket vardır. Bereketin de nerede olduğu belli değildir. Belki senin elinin bulaşık olan kısımda bir bereket vardır ki, asıl sana fayda verecek şey odur. Yalamaya tenezzül etmeyip de onu zayi etme! Yala bir kere, o yağ kısımları gitsin, ondan sonra sil!

Tabakları da temizle! O tabaklarda bıraktığınız yemekle bir insan doyar. Onları bırakma, güzelce ekmeğınle sil, parmağınla da yala. İstersen biraz da su dök, onu da çalkalayarak iç!

“—Hocaefendi bu kadar da olur mu ya? “

Evet bu kadar da olur.

Şimdi bu bıraktığımız yemekler ziyan oluyor. Kediler de yok ki evlerde, verelim de onlar da yesin. Bunlar çöplüğe gidiyor. Onun için o tabaklarımızı da güzelce temizleyelim!

“—Hep kaşıkla yiyoruz, çatalla yiyoruz; çatalla nasıl temizleyelim?”

Bu kadar kibarlığa da lüzum yok Müslümanlıkta... Ekmeğini koparırsın sıyırırsın, ekmeğini de yersin. Bu tabak da temizlenmiş olur. Yıkayıcıya da o kadar zahmet olmaz. Yıkayıcı da temiz bir tabağı yıkar. Ona da acı biraz. Bunu sen yabana atma!

c. İçki İçenin Cezası

Ebû Dâvud ve İbn-i Mâce, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

إِذَا سَكِرَ أَحَدُكُمْ فَاجْلِدْهُ ثُمَّ إِنْ سَكِرَ

فَاجْلِدْهُ ثُمَّ إِنْ سَكِرَ

فَاجْلِدْهُ فَإِنْ عَادَ الرَّابِعَةَ فَاقْتُلُوهُ

(د. ه. عن أبي هريرة)

RE. 50/2 (*İzâ sekira ehadüküm fe'clidûhu, sümme in sekira fe'clidûhu, sümme in sekira fe'clidûhu; fein âde'r-râbiate fa'ktulûhu.*)

(*İzâ sekira ehadüküm fe'clidûhu*) “Bir kimse sarhoş olursa, ona had tatbik ediniz. (*Sümme in sekira fe'clidûhu*) Sonra tekrar sarhoş olursa, yine haddi tatbik ediniz. (*Sümme in sekira fe'clidûhu*) Sonra yine sarhoş olursa, yine haddi tatbik ediniz. (*Fein âde'r-râbiate fa'ktulûhu*) Dördüncüde artık onu öldürünüz.”

Bugün bize bir misafir geldi, içkiye ait yazılar yazıyordu. Amerika'nın büyüklerinden, kimlerse işte, içkinin fenalığı, zararı hakkında İngiliz lisanı üzerine bir eser yazmış. Onu da tercüme edip de inşaallah verirler de, biz de mütalea ederiz.

Fakat hepsi boş. İngilizler olsun, Almanlar olsun, Amerikalılar olsun bugün dünya bilgilerinde bilgi de üstünler. Her şeyi yapabiliyorlar. Her bilgileri olduğu halde, tıp bilgisinde de üstün oldukları halde, bu menhus âdete hepsi müptela olmuş. En büyük âfet, kendi vücutlarını kendilerini kendileri harap ediyorlar. Bunun önüne kendileri de geçemiyor. Bugün İngiliz hayâ bakımından mahvolmuş bir millettir. En büyük fenalık, içki insandan hayayı kaldırır. Haya olmadı mıydı...

---

² Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XII, s.64, no:3887; Neseî, *Sünen*, c.XVII, s.138, no:5568; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.291, no:7898; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.VIII, s.313, no:17280; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.156, no:2105; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.227, no:5172; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.X, s.297, no:4447; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.406, no:2765; Ebû Hüreyre RA'dan.

Peygamber Efendimiz buyurmuşlar ki:³

الْحَيَاءُ مِنَ الْإِيمَانِ

(حم . عن ابن عمر)

(*El-hayâü mine'l-îmân*) “Hayâ imandandır.”

Yine buyurmuşlar ki:⁴

الْإِيمَانُ عُرْيَانٌ وَلِبَاسُهُ التَّقْوَى

وَزِينَتُهُ الْحَيَاءُ

(الديلمى عن ابن مسعود)

---

³ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.17, *İman* 2/14, no:24; Müslim, *Sahîh*, c.I, s.141, no:52; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.II, s.667, no:4795; Neseî, *Sünen*, c.VIII, s.121, no:5033; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.147, no:6341; İmam Mâlik, *Muvatta'* (Rivâyet-i Muhammed), c.III, s.453, no:950; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.374, no:610; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.210, no:602; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.369, no:5487; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.156, no:4932; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.VI, s.131, no:7701; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.537, no:11764; Abdü'r-Rezzak, *Musannef*, c.11, s.142, no:20146; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.372; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.421, no:2872; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.256, no:6001; Hamîdî, *Müsned*, c.II, s.281, no:625; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.123, no:5782; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.467, no:12316.

⁴ İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.510, no:36383; Hatîb-i Bağdâdî, *el-Fakîh ve'l-Mütefakkıh*, c.II, s.237, no:660; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXIII, s.389; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXXI, s.148; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Mekârimü'l-Ahlâk*, c.I, s.41, no: 97; Vehb ibn-i Münebbih Rh.A'ten.

Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.112, no:380; Hatîb-i Bağdâdî, *el-Fakîh ve'l-Mütefakkıh*, c.I, s.145, no:129; İbn-i Ebi'd-Dünyâ, *Mekârimü'l-Ahlâk*, c.I, s.42, no:103; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.35, no:87; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.21, no:27; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XI, s.60, no:10254, 10255.

RE. 193/7 (El-îmânü uryânün ve libâsühü't-takvâ, ve zînetü- hü'l-hayâ', ve mâlühü'l-fikh, ve semeretühü'l-amel.)

(El-îmânü uryânün) “İnsanın içindeki imanı çıplaktır. (Ve libâsühü't-takvâ) Bu imanı örten elbisesi takvâdır; (ve zînetühü'l- hayâ') süsü utanç duygusudur, hayâdır.” diyor

İnsan soyunduğu vakitte, ortaya çıkarsa, herkes nefret eder. Ne kadar güzel olursa olsun, bir insan çırılçıplak ortaya çıktı mıydı, “Tüh!” diye herkes kafasını çevirir, önüne bakar, “Sus, örtün!” diye bağırır. Çünkü çıplaklık hayvana yakışır, insana yakışmaz ki...

Çıplaklık ancak hayvanın hilkatidir, o öyle gezer. Fakat insandaki iman takvâ ile örtünür, haya ile zînetlenir. O örtüyü attı mıydı sırtından, insanlıkla hiçbir alâkası kalmaz onun.

İşte bugün gavurcukların hâli bundan ibarettir. Bunların özenilecek hiçbir tarafları yoktur. Ama biz ne yapalım ki gençlerimiz buna kapıldı gidiyor.

“—Niçin kapıldı?”

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

الْعِلْمُ حَيَاةُ الْإِسْلَامِ

(أبو الشيخ عن ابن عباس)

---

⁵ *Kenzü'l-Ummâl*, c.X, s.324, no:28944; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XIV, s.361, no:14492; RE. 223/20.

(*El-ilmü hayâtü'l-islâm.*) “İlim İslâm’ın hayatıdır.”

Demin dedim ya, en öğrenilecek şey ilimdir. Din ilmi ama, dünya ilmi değil... Dünya ilmini de öğren, dünya ilimlerini öğrenmek zararlı değil, ama dinini öğren bir kere. Dinini öğren, ondan sonra dünyanı da öğren; yahut nasıl öğreneceksen öğren işte.

Ha bu ilim, dini ilim olmadığı için, bugün biz Avrupa’yı benimsedik. Her şeyi sanki gökten gelmiş gibi, her âdetlerini, her an’anelerini benimsedik. Bu kadar zamandır hocalarımız vaaz ede ede belki dilleri tükenmiştir, ama kimseye sakal bıraktıramamıştır. Şimdi gençler bir sürü sakallandı ama sakala da benzer şey değil o... Sakal değil o, o Avrupa’nın taklitçisi, mukallit... İyi bir şey de değil.

Binâen aleyh bu içki denilen belâ, dünyanın ne zamanlarından beri ise insanlar müptela olmuşlar bu âdete, gidiyor bilir bilmez. Cenâb-ı Peygamber SAS bunu Allah-u Teâlâ’nın emri ile yasakladı. Allah-u Teâlâ’nın emri ile yasak oldu bu... Bu yasak üzerine müslümanlar o anda hepsini terk ettiler.

O günkü müslümanla bugünkü müslümanı ölçmenin imkânı yok... O günkü müslümanı ölçecek ölçüyle, bugünkü müslümanı ölçecek ölçü yok ortada... Hiçbir tarafımız benzemiyor müslümanlara bizim! Allah kusurlarımızı affetsin...

Peygamber SAS sadece söyledi; ne polis var, ne jandarma var, ne inzibat kuvveti var, ne başka bir kuvvet var. Yalnız söz.

“–Yapılacak!”

Herkes yapar.

“–Yok, yapılmayacak!”

Herkes vazgeçer.

Niçin? Bağlılık var Allah’ın Rasûlü’ne, o ne derse o oluyor.

“–E içki?”

“–Cenâb-ı Peygamber yasak dedi.”

İşte birkaç sene evvel buraya bir efendi geldi, 5-10 gün burada vaaz etti. Ankara’dan bir hocadır diyeyim. Hoca da değil ama meslek sahibi değil, fakat tedkikat yapmış din hakkında, güzel şeyler öğrenmiş. Onları da müslümanlara duyurmaya çalışıyor.

İçki hakkında burada güzel bir konuşma yaptı. Aleyhinde yani. Hatırımda da pek kalmadı. Fakat bugünkü bilgiler içkinin damlası vücut damarlarındaki, akyuvar-alyuvar dedikleri iki hücre var ya vücudumuzda... Onları birleştirmeye vesile oluyormuş. Bu ikisi birleşiyor, kalın damarlardan geçiyorlar, fakat ince damarlara geldi miydi tıkanıp kalıyorlar orada... Oradaki kan deveranına mânî oluyorlar, oradaki hücrelerin ölmesine vesile oluyorlar. Hayatları gidiyor onların... Onlar telafi oluyorsa da beyindeki tahribat kat’iyyen telâfi olamıyor, gidiyor. Şuursuzluk, ahlâksızlık, envai çeşit şeyler buradaki hastalıklardan dolayı beynin muhakemesini yapamadığından ileri geliyor.

Şimdi doktora gidersin, “Karnım ağrıyor, başım ağrıyor, bilmem nerem ağrıyor...” dersin. Onların ilacı olan şeyi verir, iyileşirsin. Fakat bu iç tahribatı olan şeylerin iyileşme imkânı yok ki! Onu ancak Allah’ın Rasûlü’nün sözünü dinlemekle ve oradan uzaklaşmakla iyileştirebilirsin.

Şimdi size bir şey söyleyeceğim. İlim bambaşka bir şeydir, bir esrardır, esrar-ı ilahidir. Ona insanların aklını erdirmeye imkân yoktur.

Şimdi ben aynen söyleyeyim. Bugün bir misafirimiz var, Konya’dan Dr. Kemal Efendi.⁶ Doktordur, hem hafızdır hem mütehasstır. Sabahleyin misafir geldi. Diyor ki: ki:

“Arafat’ta başıma bir ağrı geldi ama dehşetli bir ağrı. Şaşırdım. Orada bir muhterem valide hanıma dedim ki:

‘—Her zaman biz size ilaçlar veriyoruz. Bu sefer de sen bana bir çare bul bakalım!’ dedim diyor.

---

⁶ Dr. Ali Kemal Belviranlı, 1923 yılında Konya’da doğmuştur. Küçük yaşta hafız olmuş, 1933 yılında Kapı Camii de başhafız Ali Ulvi Kurucu ve Nuri Pişkin ile birlikte mukabele okumuştur.

1944 yılında Konya lisesini bitirmiş, aynı yıl girdiği İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesinden 1949 yılında mezun olmuştur. İngiltere’de dahiliye alanında uzmanlık eğitimi almış ve Konya’da dahiliye uzmanı olarak uzun yıllar mesleğini icra etmiştir.

İstanbul’da bulunduğu yıllarda musiki, edebiyat, hat, kıraat ve edebiyat alanlarında kendisini geliştirmiştir. 1951-53 yılları arasında 24 sayılı bir hacme ulaşan “İslam’ın Nuru” mecmuasını çıkartmıştır. 14 Eylül 2003 yılında Konya’da hayatını kaybetmiştir.

‘–*Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm*’ dedi, ne okuduysa okudu, o anda başımdan ağrı gitti. Şaşırdım kaldım.” diyor.

Doktor olmasından dolayı söylüyorum yani. Ne esrar var burada! Karşında ilaç yok, bir şey yok. Yok ama bir hıfz denilen nefesin tesirine bak. Derhal geçti diyor. Hiçbir hap yok ki derhal geçirsin insanın hastalığını... Tedrici bir surette geçirirse geçirir. Günlerce ilaç alacaksın, para vereceksin, canın yanacak, miden bozulacak. İyileşirsen ne âlâ... “Ama o bir üfürdü, el-hamdü lillâh o anda geçti hastalığım!” diyor.

Arkasından, doktor Hümeýra Hanım⁷ var, bilirsiniz hepiniz belki, Celal Hoca’nın kızıdır, doktordur. O anlattı:

---

⁷ Dr. Ayşe Hümeýra Ökten, 1925 yılında İstanbul’da doğdu. Babası Osmanlı dönemi ulema sınıfından müderris ve felsefe hocası, imam hatip mekteplerinin kurulmasında öncü Mahmud Celaleddin Ökten’dir. 1949 yılında İstanbul Tıp Fakültesi’nden mezun oldu. Cumhuriyet döneminin ilk tesettürlü doktorudur.

Kızılay tarafından 1953 yılında hacda görevlendirildi. Bu hadise Ayşe Hümeýra Ökten’in hayatında bir dönüm noktası oldu. Artık hayatı, İstanbul- Hicaz arasında geçmeye başladı.

1960 yılında Medine’de doktor olarak göreve başlar. Babasının da niyeti gerçekleşir ve Medine’ye birlikte giderler. O senenin Ramazan ve Hac dönemi bitince, baba bir rüya görür ve İstanbul’a dönmesi gerektiğini söyler. Türkiye’ye döner, İmam-Hatiplerin açılması için gayret eder.

Dr. Ayşe Hümeýra Hanım son yıllarında yılın ekseriyetini Medine’de geçiriyordu. 30.08.2020 tarihinde Medine’de 95 yaşında vefat etti.

“Bir seferinde başım çok ağrıyordu, şiddetli bir ağrıya tutuldum. Medine-i Münevvere’de bir annemiz var, ismi Rabia’dır. Yaşlı bir kadındır, orada tavattun eder. Onlara mücavir derler.

‘—Kızım seni çok üzüntülü görüyorum, ne bu halin?’ dedi.

‘—Başımdan...’ dedim.

Elininin parmağını başıma koydu, okudu. Sonra bana sordu:

‘—Ağrı duruyor mu?’ dedi.

‘—Yok teyze bu tarafıma geçti.’ dedim. Elini oraya koydu, okudu.

‘—Yok, tepeme geçti.’ dedim.

Elini tepeme koydu, okudu. Ağrı ensemden çıktı gitti.” diyor. O da doktor, kendisi de burada; gidin sorun!

Allah affetsin kusurlarımızı...

Kur’an ilmiyle değişilecek hiçbir ilim yoktur. Kim değişirse Kur’an ilmini, o insanlıktan da İslâm’dan da çıkmış olur.

Şimdi bu içki içenlere Efendimiz diyor ki;

“—Seksen tane dayak vurun ona!”

Bu içkiyi içtiğinden dolayı sarhoş olmuş. Hangi içkiyi içerse içsin, şarap içmesi şart değil. Çeşit çeşit içkilerin adları var. Hangisi olursa, kendisini madem ki sarhoş etmiştir. Onu dövün, 80 tane dayak vurun! Mütenebbih olursa ne âlâ...

“—Tekrar yine içti.”

“—Bir daha dövün!”

“–Tekrar bir daha içti.

“–Bir daha dövün!”

“–Üç defa dövdükten sonra baktınız ki adam olmuyor, dördüncü de öldürün! Onda hayır yok artık, kaldırın onun vücudunu ortadan.” buyuruyorlar.

Bu ilk İslâm devrinde tatbik olunmuş, sonra neshedilmiş.

Yalnız Mâliki mezhebinde hâlâ câri...

“–Bu şiddet neden ileri geliyor?”

Diğer kimseler de buna özenmesinler, korksunlar yapmasınlar diye. Niçin? Hayatlarını ifnâ ediyorlar, ahlaklarını bozuyorlar.

“–Efendim bir kadehçik?”

“–Bir kadehi değil, damlası da haram!”

Damlası haram olan şeyi bir müslüman nasıl irtikap eder. Hem müslüman olsun, “Ben müslümanım!” davasında bulunsun, hem de Allah’ın yasak ettiğine cesaret etsin de onu içsin... Bu korkulacak bir davadır yani. Onun için, Allah cümle Ümmet-i Muhammed’i ve bizleri de muhafaza etsin...

O husustaki dava uzun... Allah şaraptan da, şarabın envayı olan her çeşit sekir verici şeylerden de cümlemizi muhafaza etsin...

Ama şarhoşluk iki nevidir, diyorlar. Birisi, böyle içki içersen sarhoş olursun; bir de dünyaya dalar, ahireti unuttur, bir şekilde sarhoş olursun. Bu sarhoşluk öteki sarhoşluktan daha beterdir.

Allah muhafaza etsin...

Bu sarhoşluk daha kötü... İşte ezan okunur, duymaz kulağı; Kur'an okunur, duymaz kulağı; vaaz olunur, duymaz kulağı... Söylersin, nasihat edersin, şunu söylersin bunu söylersin, kulağına girmez. İşi gücü dünya...

d. Müslüman Müslümana Silâh Çekerse...

Taberânî, Ebû Bekre RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁸

إِذَا سَلَّ الْمُسْلِمَ عَلَى أَخِيهِ الْمُسْلِمِ سِلَاحًا لَا
تَزَالُ مَلَائِكَةُ اللَّهِ تَعَالَى تَلْعَنُهُ حَتَّى يَشِيمَهُ عَنْهُ

(طب. عن ابى بكره)

RE. 50/3 (*İzâ selle'l-müslimü alâ ahîhi'l-müslimi silâhan, lâ tezâlû melâiketü'llâhi teâlâ tel'anühû hattâ yeşîmehu anhu.*)

Sen duyur bu sözü tüm insanlara!

(*İzâ selle'l-müslimü alâ ahîhi'l-müslimi silâhan*) “Bir müslüman müslüman kardeşine silâh çekerse, (*lâ tezâlû melâiketü'llâhi teâlâ tel'anühû hattâ yeşîmehu anhu*) o silâhını kınına koyuncuya kadar, Allah-u Teâlâ'nın melekleri ona lânet etmeye devam ederler.”

---

⁸ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.23, no:39900; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.242, no:2122.

Müslüman kardeşine karşı silâhını çekmiş bir müslüman... İster bıçağını ister silahını... Bunu çeker çekmez, tekrar kınına sokuncaya kadar Allah'ın melekleri ona lânet ederler:

“—Sen nasıl insansın, Allah sana lanet etsin! Allah'ın rahmetinden uzak ol sen...” derler.

Allah'ın rahmetinden uzak oldu mu, yani balık sudan uzak olunca ne olur? Balık sudan uzak olunca ölür. Biz de rahmet-i ilâhî ile yaşarız. Rahmet-i ilâhiyeden uzaklaştık mı, yandık.

Bu melek böyle dua ederse reddolur mu? Meleğin duası makbuldür.

Bugün artık âdet haline geldi. Gazetelerde okuyoruz:

“—Bugün filan yerde iki talebe ölmüş, filan yerde üç talebe ölmüş. Filan yerde şu ölmüş.”

Bu iş nasıl iş, nasıl vicdan? Aklımız da ermiyor yâni. Allah kusurlarımızı affetsin...

El-hamdü lillâh çok iyi devirlerde yetiştik, büyüdük, bugün bu devir bize çok acı geliyor. Bizim yetiştiğimiz devirlerde böyle şeylerin hiçbirisi yok idi. Herkes kardeş kardeş sarılır, sevişir, öpüşür, koklaşırdı. E bugün herkes birbirine düşman...

“—Niçin öldürüyorsun müslüman kardeşini?”

Sevmediği için öldürüyor.

“—E nasıl olur müslüman birbirini sevmesin?”

Demek ki Müslümanlık ortadan kalkınca, böyle şeyler oluyor.

Beyrut'da iki taraf birbirini öldürüyor, duyuyoruz. Fakat bir tarafı müslüman, öbür tarafı gâvur diyorlar.

Bizim cinsimiz de bir, cibilliyetimiz de bir, memleketimiz de bir. Nasıl oluyor da bu iş oluyor anlamıyorum.

Demek ki, insan korkunç bir mahlûk, başka kimselere de âlet olmaya kabiliyetli... Allah'ı unuttunca insan, her kötülüğü işliyor demek. Allah yolunda olsa, bunların hiçbirisi olmaz. Allah yolundan çıkınca hepsi oluyor. Çünkü, meleklerin lânetine uğruyor. Meleklerin lânetine uğradıktan sonra, bitti artık.

e. Ehl-i Kitabın Selâmına Karşılık Verilmesi

Ahmed ibn-i Hanbel, Buhârî, Müslim, Tirmizî ve İbn-i Mâce, Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁹

إِذَا سَلَّمَ عَلَيْكُمْ أَحَدٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ
فَقُولُوا وَعَلَيْكُمْ

(ط.حم.خ.م.ت.ه.ه.عن أنس)

---

⁹ Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.112, no:3223; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.XI, s.100, no:3687; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.144, no:12489; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.V, s.426, no:3114; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VIII, s.442, no:26274;

Kenzü'l-Ummâl, c.IX, s.123, no:25297; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.243, no:2124.

RE. 50/4 (*Izâ selleme aleyküm ehadün min ehli'l-kitâbi, fekülû: Ve aleyküm.*)

Hıristiyanlardan, yahudi veya nasara kim olursa olsun, geliyor, size (*Es-selâmü aleyküm*) diyor. Ona karşı verilecek cevap, (*Ve aleyküm*)'dür. Selâm lafzını veremeyiz onlara. Selâm, selamet istemek... Biz gâvurun selametini hiçbir zaman isteyemeyiz. Gâvurun selâmetini isteyemediğimiz için (*Ve aleyküm*) der bırakırız. Allah kusurlarımızı affetsin...

Yani bu cihetle söylenecek çok sözler var ama artık sizin idrakınıza bırakırız onları. Bugavurlar sevilecek hiçbir mahlûk değildirler. Allah'ın kullarıdır. Yılan da Allah'ın mahlûku, kurt da Allah'ın mahlûku, kelb de Allah'ın mahlûku, Allah yaratmış. Evet onların vazifeleri başka ama gâvuru da Allah yaratmıştır. Yaratmıştır ama zararlı bir mahlûktur.

f. Komşuların Şahitliği

Ahmed ibn-i Hanbel, İbn-i Mâce, Taberânî ve Beyhakî Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁰

إِذَا سَمِعْتَ جِيرَانَكَ يَقُولُونَ قَدْ أَحْسَنْتَ

فَقَدْ أَحْسَنْتَ وَإِذَا سَمِعْتَهُمْ

يَقُولُونَ قَدْ أَسَأْتَ فَقَدْ أَسَأْتَ

(حم.ه. طب.ق. عن ابن مسعود؛ ه. عن كلثوم الخزاعي)

RE. 50/5 (*İzâ semi'te cîrâneke yekûlûne: Kad ahsente, fekad ahsente; Ve izâ semi'tehüm yekûlûne: Kad ese'te, fekad ese'te.*)

Adamcağızın birisi gitti:

“—Yâ Rasûlallah! Ben iyi bir adam mıyım, kötü bir adam mıyım; nasıl bileyim kendimi?” dedi.

Ne dersiniz ona şimdi?

Bakın, Cenâb-ı Peygamber'in cevabı ne güzel:

(*İzâ semi'te cîrâneke yekûlûne: Kad ahsente*)

“Komşularının, ‘İyi yaptın!’ dediklerini işitmişsen, (*fekad ahsente*) bil ki iyisin. (*Ve izâ semi'tehüm yekûlûne: Kad ese'te*) Eğer onların ‘sen kötü yaptın’ dediğini duymuşsan, (*fekad ese'te*) bil ki sen kötüsün...”

Ama her komşu değil ha! Sulehâdan olan, yaşlı başlı, namazlı niyazlı müslüman seni beğeniyorsa, “Ne güzel adam!” diyorsa, sen güzel bir adamsın. Eğer o iyi insanlar, komşuların senin aleyhinde konuşuyorlarsa; sen de kötü adamsın.”

Kendini ona göre ayarla. Komşularına sevdire kendini, komşularının iyiliğini iste. Komşularına karşı hiçbir zarar yapma! Bazı komşu maalesef

---

¹⁰ Ahmed ibn-i Hanbel, Müsned, c.I, s.402, no:3808; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.X, s.193, no:10433; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.III, s.223, no:2982; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.125, no:20183; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.306; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.285, no:526; Abdürrezzak, *Musannef*, c.XI, s.8, no:19749; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.X, s.480, no:17963; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.V, s.43; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

çirkef olur, ahlâkı bozuktur, dili bozuktur, şudur budur ama idare senin elindedir. Sen ona uyma, ona cevap vereceğim diye hiç uğraşma. Sükût et, o alsın dersini...

g. Taun Olan Yere Girmeyin!

Ahmed ibn-i Hanbel, Buhârî, Müslim ve Neseî, Üsâmetü'bnü Zeyd RA'dan; Ahmed ibn-i Hanbel, Buhârî ve Müslim, Abdurrahman ibn-i Avf RA'dan; Taberânî, Zeyd ibn-i Sâbit RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SES Efendimiz buyurmuşlar ki:¹¹

إِذَا سَمِعْتُمْ بِالطَّاعُونَ بِأَرْضٍ فَلَا
تَدْخُلُوا عَلَيْهِ وَإِذَا وَقَعَ وَأَنْتُمْ بِأَرْضٍ
فَلَا تَخْرُجُوا مِنْهَا فِرَارًا مِنْهُ

(ط.حم.م.ن.خ. عن أسامة بن زيد، حم.خ.م. عن عبد الرحمن ابن عوف؛

د. عن ابن عباس؛ طب.ض. عن زيد بن ثابت؛ ط. وابن خزيمة عن سعد)

RE. 50/6 (*İzâ semi'tüm bi't-tàuni bi-ardin, felâ tedhulû aleyhi; ve izâ vekaa ve entüm bi-ardin, felâ tahrucû minhâ firâran minhu.*)

¹¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.V, s.145, no:4897; Zeyd ibn-i Sâbit RA'dan. Buhârî, *Sahîh*, c.XVIII, s.2, no:5287; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.206, no:21846; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.III, s.376, no:6349; İbn-i Ebî Şeybe, *Musanef*, c.I, s.156, no:147; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.378, no:769; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.397, no:2575; Üsâmetü'bnü Zeyd RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.208, no:21860; Sa'd ibn-i Ebî Vakkas RA'dan.

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.158, no:848; Ukaylî, *Duafâ*, c.IX, s.290, no:2209; Abdurrahman ibn-i Avf RA'dan.

Şimdi bugün karantina var ya, bak karantinayı nasıl tarif ediyor Cenâb-ı Peygamber:

(Izâ semi'tüm bi't-tàuni bi-ardin) “Bir yerde veba olduğunu işittiğinizde, *(felâ tedhulû aleyhi)* oraya girmeyin! *(Ve izâ vekaa ve entüm bi-ardin)* Siz bir yerde iken orada veba zuhur etmişse, *(felâ tahrucû minhâ firâran minhu)* kaçmak için oradan çıkmayın!”

Siz duydunuz: Filân yerde tâun denilen veya kolera dediğimiz salgın hastalık var, duyuyorsunuz. Gerek memleketiniz olsun gerek başka bir memleket olsun, işiniz de var orada, gideceksiniz.

Sakın ha oraya girmeyin!”

Yahut da bulunduğunuz memlekette bu hastalık türedi, sürülerle insan her gün ölüyor. “Ben de ölüyorum!” korkusuyla oradan kaçmayın! Kaçıp da o hastalığı başka yere bulaştırmayın. Ölürsen ölürsün, ecelin gelirse gidersin. Ecelin gelmezse, bir şey olmaz. O kadar. Bütün memleket ölmüyor ya... Ölen ölüyor, bütün memleket ölmüyor ki.

Geçenlerde Mısır'da oldu bu hadise, epey bir sene evvel, 25 bin kişi ölmüş birkaç gün içerisinde. Eh bütün Mısır'da bu kadar milyonlarla insan var. Eğer bu öldürücü olsaydı hepsini öldürmesi lazımdı. Olmadı, eceli gelen gider. Onun için sen korkup da kaçma! Ecelin geldiyse, şehid olarak gidersin; ecelin gelmediyse, bir şey olmaz.

h. Veba Olan Yere Girmeyin!

Taberânî, Abdurrahman ibn-i Avf RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹²

إِذَا سَمِعْتُمْ بِهَذَا الْوَبَاءِ بِبَلَدٍ فَلَا
تَقْدِمُوا عَلَيْهِ وَإِذَا وَقَعَ وَأَنْتُمْ بِهِ
فَلَا تَخْرُجُوا فِرَارًا مِنْهُ

(طب . عن عبد الرحمن بن عوف)

RE. 50/7 (*İzâ semi'tüm bi-hâze'l-vebâi bi-beledin, felâ takdemû aleyhi; ve izâ vekaa ve entüm bihî, felâ tahrucû firâran minhü.*)

Burada ismini söyledi, veba... Bizim de bildiğimiz veba denilen hastalık.

(*İzâ semi'tüm bi-hâze'l-vebâi bi-beledin*) “Şu vebanın bir ülkede olduğunu duyarsanız, (*felâ takdemû aleyhi*) onun üzerine gitmeyin! (ve *izâ vekaa ve entüm bihî*) Siz orada iken vaki olmuşsa, (*felâ tahrucû firâran minhü*) ondan kaçmak için o yerden çıkmayın! Orada kalın, hastalığı etrafa yaymayın! Yani hükm-ü ilâhîye razı olun!”

---

¹² Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.I, s.131, no:270; İbn-i Hibbân, *Sikât*, c.II, s.215; Abdurrahman ibn-i Avf RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.80, no:28453; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.259, no:2155.

i. Gök Gürleyince Allah'ı Zikredin!

Taberânî, Abdullah ibn-i Abbas RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹³

إِذَا سَمِعْتُمُ الرَّعْدَ فَاذْكُرُوا اللَّهَ فَإِنَّهُ
لَا يُصِيبُ ذَاكِرًا

(طب. عن ابن عباس)

RE. 50/8 (Izâ semi'tümü'r-ra'de fe'zküru'llàhe, feinnehu lâ yüsîbü zâkiran.)

(Izâ semi'tümü'r-ra'de fe'zküru'llàhe)
“Gök gürültüsü işittiğinizde Allah'ı zikredin!”

Gök gürlüyor, şimşekler çakıyor. Böyle korkulu bir hal olduğu vakitte, “Allah... Allah... Allah... Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah, Lâ ilâhe illa'llah... Sübhàna'llàh... Sübhàna'llàh... Sübhàna'llàh...” deyin!

Gök gürültüsü ile ilgili ayeti okuyun:

وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ
وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ

(الرعد: ١٣)

¹³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XI, s.164, no:11371; Taberânî, *Dua*, c.I, s.304, no:982; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.266, no:1031; Abdullah ibn-i Abbas RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.VI, s.156, no:15209; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.252, no:2141.

(*Ve yüsebbihu'r-ra'du bi-hamdihî ve'l-melâiketü min hîfetihî ve yürsilü's-savâika feyusîbü bihâ men yeşâü.*) [Gök gürültüsü Allah'ı hamd ile tesbih eder. Melekler de onun heybetinden dolayı tesbih ederler. Onlar, Allah hakkında mücâdele edip dururken, Allah yıldırımlar gönderip onlarla dilediğini çarpar.] (Ra'd, 13/13)

Bunu herkes bilmez ama *Sübhanallah* demesini herkes bilir. (*Feinnehu lâ yüsîbü zâkiran*) “Çünkü o ateş, şimşek Allah'ı zikreden adamların üzerine gelmez.”

Gafildir, kim bilir ne ile meşguldür; gelir onu yakar. Allah muhafaza...

j. Gök Gürleyince Tesbih Edin!

Ebû Dâvud, Abdullah ibn-i Ca'fer Rh.A'ten rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁴

إِذَا سَمِعْتُمُ الرَّعْدَ فَسَبِّحُوا وَلَا تُكَبِّرُوا

(د. فى مراسيله عن عبید الل بن أبى جعفر مرسل)

RE. 50/9 (*İzâ semi'tümü'r-ra'de fesebbihû, ve lâ tükebbirû.*)

(*İzâ semi'tümü'r-ra'de fesebbihû*) “Gök gürültüsü işittiğinizde Allah'ı tesbih edin! “*Sübhàna'llah... Sübhàna'llah...*

---

¹⁴ Ebû Dâvud, *Merâsîl*, c.II, s.106, no:531; Abdullah ibn-i Ca'fer Rh.A'ten. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VI, s.156, no:15208; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.252, no:21452.

Sübhàna'llah...” deyiniz. (Ve lâ tükebbirû)
“Tekbir getirmeyin! Allàhu ekber, Allàhu ekber demeyin.”

Bak bu da Cenâb-ı Peygamber'in bir emri.

“—Ne fark eder canım, o da Allah'ın ismini anmak, beriki de anmak?”

E oraya aklımız ermez! Cenâb-ı Peygamber böyle demiş. Pekiyi, öyleyse biz de Cenâb-ı Hakk'ı tesbih ederiz. Ayetin manasını biliyorsak, ayeti okuruz. Bilmiyorsak *Sübhàna'llah* deriz.

k. Horozun Ötmesi

Ahmed ibn-i Hanbel, Buhârî, Müslim, Ebû Dâvud ve Tirmizî, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁵

إِذَا سَمِعْتُمْ أَصْوَاتَ الدِّيَكَةِ فَسَلُّوا اللَّهَ

مِنْ فَضْلِهِ فَإِنَّهَا رَأَتْ مَلَكًا وَإِذَا

سَمِعْتُمْ نَهِيْقَ الْحَمِيرِ فَتَعَوِّذُوا

بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهَا رَأَتْ شَيْطَانًا

(حم.خ.م.د.ت. عن أبي هريرة)

RE. 50/10 (*İzâ semi'tüm asvâte'd-dîketi, feselu'llàhe min fadlihî, feinnehâ raet meleken; ve izâ semi'tüm nehîka'l-hamîri feteavvezû bi'llâhi mine'ş-şeytâni, feinnehâ raet şeytânen.*)

(*Izâ semi'tüm asvâte'd-dîketi, feselu'llàhe min fadlihî*) Horozlarımız vardır ya, “Ü'ürüü... Ü'ürüü...” diyerek öterler. “Horoz sesleri işittiğinizde Allah'ın fazlından isteyin! (*Feinnehâ raet meleken*) O öttüğü vakitte o bir meleği görür de öyle öter.”

Semada böyle horoz şeklinde bir melek vardır. O öter, onun ötüşü ile birlikte bütün horozlar da öter. Saatleri vardır onların, bu saatlerde mutlaka öterler horozlar. İşte sabahı da onlar bize bildirir. Bilmem kaçınıcı ötüş de sabah olur derler. Bu ötüş de sabah olmuştur artık, herkes kalkar namaza gider. Şimdiki gibi saatler yok, hoparlörler yok bize duyursun. O horozların seslerini eski büyük hanımlar bilirler. Üçüncü ötüş, dördüncü ötüş der, artık sabah olmuştur der.

İşte o melek gökte ötüyor. O gökteki ses uyaraktan onlar da Cenâb-ı Hakkı tesbih etmek için öterler.

(*Ve izâ semi'tüm nehîka'l-hamîri*) “Siz eşeklerin anırmasını duyarsanız...”

---

¹⁵ Buhârî, *Sahîh*, c.XI, s.82, no:3058; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.262, no:4908; Tirmizî, *Sünen*, c.XI, s.361, no:3381; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.301, no:4438;

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.X, s.420, no:30424; Buhârî, *Edebü'l-Müfred*, c.I, s.423, no:1236; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VI, s.234, no:10780; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.XI, s.128, no:6254; Taberânî, *Dua*, c.I, s.557, no:2006; Beyhakî, *Deavâtü'l-Kebîr*, c.II, s.188, no:418; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.267, no:1037; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.V, s.31; Ebû Hüreyre RA'dan.

Hamîr, merkebin cemi olarıktan gelmiştir. Merkep seslerini duydunuz mu, anırma deriz ya. Anırmaya başladığı vakitte hiç de hoş değildir o hayvanın sesi... “Onu işittiğiniz vakitte, (*feteavvezû bi’llâhi mine’ş-şeytâni*) şeytanın şerrinden Allah’a sığının! (*Feinnehâ raet şeytânen*) O da şeytanı görmüştür de ondan bağıırır. Sığının Allah’a diyerekten, o da bizi ikaz eder.”

I. Her Şeyi Göremeyiz

İbnü’s-Sünnî ve Ebû Ya’lâ, Ebû Hüreyre RA’dan rivayet etmişler. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁶

إِذَا سَمِعْتُمْ نَهِيْقَ حِمَارٍ وَنُبَاحَ كَلْبٍ وَصَوْتِ

دِيكٍ بِاللَّيْلِ فَتَعَوِّذُوا بِاللَّهِ

مِنْ شَرِّ الشَّيْطَانِ فَإِنَّهُمْ يَرَوْنَ مَا لَا تَرَوْنَ

(ابن السنى، ع. عن أبى هريرة)

RE. 50/11 (*İzâ semi’tüm nehîka himârin, ve nübâha kelbin, ve savte dîkin bi’l-leyli, feteavvezû bi’llâhi min şerri’ş-şeytâni; feinnehüm yeravne mâ lâ teravne.*)

¹⁶ Ebû Ya’lâ, *Müsned*, c.XI, s.187, no:6296; İbnü’s-Sünnî, *Amelü’l-Yevm ve’l-Leyleh*, c.II, s.92, no:311; Ebû Hüreyre RA’dan.

Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XIII, s.302, no:4439; Abdürrezzak, *Musanef*, c.X, s.420, no:30425; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.350, no:1157; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.VI, s.11; Câbir ibn-i Abdullah RA’dan.

(*Izâ semi'tüm nehîka himârin, ve nübâha kelbin, ve savte dîkin bi'l-leyli*) “Geceleyin merkep anırması, köpek havlaması veya horoz sesi işittiğinizde, (*feteavvezû bi'llâhi min şerri'ş-şeytâni*) şeytanın şerrinden Allah'a sığının! (*Feinnehüm yeravne mâ lâ teravne*) Çünkü onlar sizin görmediklerinizi görürler.”

Demek ki Allah-u Teâlâ neler yaratmış! Bizde bir göz var ama bizim gözümüz onların gözünden aşağı demek ki... Onlar bizim göremediklerimizi görüyorlar.

E hayvandır o?

Hayvanın görmesi ile bizim görmemiz elbette bir değildir. Daha iyisini, daha güzelini, daha incisini görmek isteriz ama kabiliyetimiz o kadarmış, Allah bize o kadarını gösteriyor. Biz onların gördüklerini görsek, belki hayatımızda yaşamamız da mümkün olmaz. Çeşitli şeylere kapılıyoruz. Onun için bize Allah onları göstermiyor.

Çünkü bu göze bir karar vermiş Allah celle ve alâ. O kararın altındakini de göremez üstündekini de göremez. O karar içerisinde olan şeyleri görür.

“—E hepsini görseydik?”

Hepsini görseydik dayanamazdık.

Allah-u Teâlâ'nın o da bir lütfudur bize ki, ancak bize lazım olan miktarını bize vermiş.

Kulağımız da öyle. Her sesi kulağımız duyamaz. İşte mesela radyolarımızdaki ses mevcuttur. O makineye lüzum kalmadan onu pekâlâ duyabiliriz. Ama Cenâb-ı Hak o kabiliyeti vermemiş. Çünkü her sesi duysak, rahat edemeyiz.

Ama radyomuzu iki dakikalık, 10 dakikalık bir zaman açıyoruz, ondan istifade ediyoruz. Ama her an için kulaklarımız öyle dolu olsa, rahat edemezdik. Onun için ancak ihtiyacımız olan şeyleri duymak için o miktarı vermiş.

m. Huylar Zor Deđişir

Ahmed ibn-i Hanbel, Ebü'd-Derdâ RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁷

إِذَا سَمِعْتُمْ بِجَبَلٍ زَالَ عَنْ مَكَانِهِ فَصَدِّقُوا
وَإِذَا سَمِعْتُمْ بِرَجُلٍ تَغَيَّرَ عَنْ خُلُقِهِ فَلَا
تُصَدِّقُوا فَإِنَّهُ يَصِيرُ إِلَى مَا جُبِلَ عَلَيْهِ

(حم . عن أبي الدرداء)

RE. 50/12 (*İzâ semi'tüm bi-cebelin zâle an mekânihî, fesaddakù; ve izâ semi'tüm bi-racülin tegayyera an hulükihî, felâ tesaddakù; feinnehû yasîru ilâ mâ cübile aleyhi.*)

¹⁷ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.VI, s.443, no:27539; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.VII, s.402, no:11827; Ebü'd-Derdâ RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.440, no:7349; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.257, no:2151.

(*Izâ semi'tüm bi-cebelin zâle an mekânihî*)
“Bir dağın yerinden ayrıldığını işitirseniz,
(*fesaddakù*) tasdik edin!”

“—Yâ burada bir dağ vardı, ne oldu bu dağa?”
Eh işte insanlar oya oya bitirdiler o dağı, dağ
gitti ortadan.

(*Ve izâ semi'tüm bi-racülin tegayyera
an hulükihî*) Amma bir adamın ahlâkını
değiştirdiğini duyarsanız, (*felâ tesaddakù*) o
sözü tasdik etmeyin! (*Feinnehû yasîru ilâ mâ
cübile aleyhi*) Zira insan cibilliyeti üzerine
olmakta devam eder.”

Bir iş tasarlıyor, yankesici, hırsız, ayyaş...
Bunun için deseler ki size:

“—Hırsızlıktan vazgeçmiş bu adam!”

İnanmayın! İnsanın hilkatini değiştirmek
imkânı yok, inanmayın ona... Dağın değiştiğini
işitirseniz inanın, insan tabiatından vazgeçti
derlerse, inanmayın!

Tabiat iki kısım: Bir kısmı, hilkaten yaratılış
vardır insanda, o hilkaten yaratılıştaki huyu
neyse odur. Bir de tabiat-ı sâniye dedikleri
kendimizin kazandığı bir tabiat vardır.
Meselâ, sabahleyin çay içmeden yapamayız,
kahve içmeden yapamayız, sigara içmeden
yapamayız. Bu tabiat-ı saniye oluyor. Bize
iyi bir yerleşiyor, bu yerleşmeden kurtulmak
mümkün olmuyor artık.

İşte gözümüzün önünde bugünkü durumlar.
Herkes bilir ki sigara fenadır. Şimdi Avrupa'da
satılan sigara paketlerinin üzerine devlet
emretmiş, “Bu sıhhatinize zararlıdır, içmeyin.”

diye yazılı... Herif onu okuya okuya alıyor, fısıfıs diye içiyor. “Senin zararından bana ne, ben içeceğim bunu!” diyor.

İçkisi de böyle... İçkinin zararını sanki doktorlar bilmiyor mu? Biliyorlar ama iptila işte, bir kere o satılıyor.

Ondan sonra çeşitli fena ahlâklar var. Bu ahlâklara müptela olan insanlar, onlardan kurtulmanın çaresini bulamaz. Ancak ve ancak Allah-u Teâlâ'nın inayeti ve hidayeti vasıtasıyla kurtulursa ne âlâ...

Tevbe eder, istiğfar eder, Allah-u Teâlâ'nın emirlerine ittibâ eder. Biraz da riyazetlere devam eder. Derken, bakarsın o kötülük unutulur. Hiç olmazsa 40 günde derler.

“—Şimdi bunu burada duydukya, öyleyse biz hiç uğraşmayalım! Demek ki hepimizin tîneti neyse o...”

Yok öyle değil.

Şimdi doğan kuşu var, meslâ... Tazı köpekleri var, yerdeki hayvanları kovalar, tutar, avcıya getirir. Kuşların da böyle avcıları var... Doğan gibi, Şahin gibi... Bunlar yırtıcı hayvanlardır. İnsanın yanına sokulmazlar kat'iyen. Fakat bunu yavru iken yakalar avcı, getirir evine. Onu karanlık bir odaya kapatır, onu odada 40 gün besler. Ama dışarıdan hiç kimseye göstermez. Hep kendi girer içeriye. Yedirir, avını verir, yemini verir, sesine de alışır o kuş, ona da alışır. 40 gün sonra omuzuna bindirir onu, gider bir

kuşların olduğu meydana, ona kuşu gösterir, pırrrr diye gider, kuşu yakalayıp getirir adama...

Bu yabancı bir hayvandı. Demek ki 40 günlük bir riyazet bunu yola getirdi. Hayvanı yola getiren, insanı getirmez mi dersin?

Sahibine teslim ol, sen de onun sözünden dışarıya çıkma! Bak, 40 gün içerisinde sen de bir melek olursun vesselam.

Allah affetsin kusurlarımızı...

Bugün insanlar çok bildiklerinden dolayı çok da yanılıyorlar.

“—Ben biliyorum, Kur’an’ın manasını da biliyorum!” diyor.

“İşte şeriat bana kâfidir, tarikate ne lüzum var?” diyor, kıyameti koparıyor. Ne yapacaksınız, ne diyeceksiniz şimdi?

Allah affetsin kusurlarımızı... O alıştığı tînetten insan bir türlü vazgeçemez. Onun da huyu budur.

n. Doğu Tarafından Birtakım İnsanların Çıkması

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁸

إِذَا سَمِعْتُمْ بِنَاسٍ يَأْتُونَ مِنْ قِبَلِ الْمَشْرِقِ
أَوْ كُورِهَا يَعْجَبُ النَّاسُ مِنْ زِيهِمْ

¹⁸ *Kenzü'l-Ummâl*, c.XIV, s.228, no:38507; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.258, no: 2154.

فَقَدْ أَظَلَّتِ السَّاعَةُ

(نعيم بن حماد فى الفتن عن حفصة)

RE. 50/15 (*İzâ semi'tüm bi-nâsin ye'tûne min kıbeli'l-meşriki ev küverihâ, ya'cebü'n-nâsü min ziyyihim, fekad ezalleti's-sâatu.*)

“Doğru tarafından, maşrik tarafından, kıyafetlerini hayretle karşıladığınız veya kıyafetlerini görüp hayran kaldığınız, birtakım insanların geldiğini duyarsanız bu tarafa doğru; işte o zaman kıyametin yakın olduğunu anlayın.”

Cenâb-ı Peygamber bunu Medine’de söylüyor:

“Bir vakit buraya şarktan veya şarkî memleketlerden birtakım insanlar gelecek. Hacı olmak için veyahut ziyaret için, şu için bu için. Fakat bakacaksınız ki onların kalıpları, kıyafetleri sizin çok hoşunuza da gidecek, taaccüp de edeceksiniz. ‘Bu nasıl kıyafet, daracık bir pantolon giymiş, bir ceket giymiş üzerinde, başı şöyle şu şekilde filan. Oo nasıl olur bu?’ diye taaccüp edeceksiniz. İşte biliniz ki artık kıyamet yakındır.”

Şimdi bizim bu esvaplarımız hiçbir surette beğenilir bir esvap değil ama bugün hepimiz onun aşığı da olduk, esiri de olduk. Bu çeşit olmazsa giymeyiz. Terziyi de üzeriz, “Olmadı şurası şöyle burası böyle.” deriz. E müslümanın dedelerimizden kalma bir kıyafeti vardı. İşte şalvarlarımız, latalarımız, hepimizin bellerinde kuşaklar, başlarında sarıkları...

Sarık olmasa da işte bir şeyler sararlardı. Kimin ne olduğunu başındaki şeyden anlardın. Onların hiçbirisi bugün kalmadı.

Bu nedir? Medeniyet esvabı. Avrupa'dan almışız bunu. Bu bize yakışır bir şey değil ki! Bak, kıyametin yakın olduğunu anla diyor.

o. Muhammed İsmi Mübarektir

Deylemî Câbir RA'dan rivayet etmiş. Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:¹⁹

إِذَا سَمَّيْتُمْ مُحَمَّدًا فَلَا تُجَبِّهُوهُ وَلَا
تُحَرِّمُوهُ وَلَا تُقَبِّحُوهُ بُورِكَ فِي مُحَمَّدٍ
وَفِي بَيْتٍ فِيهِ مُحَمَّدٌ وَبِمَجْلِسٍ فِيهِ مُحَمَّدٌ

(الدیلمی عن جابر)

RE. 51/1 (*İzâ semmeytüm muhammeden, felâ tücebbihûhü, ve lâ tüharrimûhü, ve lâ tükabbihûhü; bûrike fî muhammedin, ve fî beytin fîhi muhammedün, ve bi-meclisin fîhi muhammedün*)

(*İzâ semmeytüm muhammeden, felâ tücebbihûhü*) “Çocuğunuza ‘Muhammed’ ismini koyduğunuz zaman, artık onu küçümsemeyin; (*ve lâ tüharrimûhü*) onu mahrum etmeyin, (*ve lâ tükabbihûhü*) onu çirkin görmeyin!

¹⁹ Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.I, s.340, no:1354; Câbir ibn-i Abdullah RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XVI, s.421, no:45220; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.III, s.264, no: 2164.

(*Bûrike fî muhammedin*) Allah, Muhammed adına mübareklik vermiştir; (*ve fî beytin fîhi muhammedün*) içinde Muhammed olan evde, (*ve bi-meclisin fîhi muhammedün*) içinde Muhammed bulunan mecliste bereket vardır.”

Geçen gün pek çok hoşuma gitti. Şimdi sorarız: İsmi ne?

“—Memet...”

Memet diye bir ad yok yani. Ahmed’i söyleriz de Mehmet’i söylerken Memet deriz. Halbuki Muhammed denir. Muhammed de aynı addır, fakat telafuzu hatalı konuşuruz. Bu ekseriyetle Memet isminde böyle hatalı konuşmalar vardır.

Dedi ki o arkadaş:

“—Biz Muhammed demeyiz, hürmeten demeyiz. Çünkü Muhammed’e layık değiliz. Onun ümmetiyiz ama onun yolunda değiliz ki! Onun dediklerini tutmuyoruz ki! Onun için Muhammed diyerek demiyoruz, hürmeten demiyoruz. Liyakatsizliğimizden demiyoruz.”

Halbuki bir kaynatamız vardı, onun da oğlunun adı Mehmet’ti.

O hep, “Muhammed!” diye çağırırdı.

Arabistan’da da hep Muhammed diye çağırırlar birbirlerine.

“—Yâ Hacı Muhammed!”

Dün bir misafir geldi Cezayir’in garbî kısmından, garbî Cezayir’den.

“—Bizde Muhammed ismini yalnız söylemezler. Yâ seyyidî Muhammed! Yâ Seyyidî! Yâ Mevlâyâ Muhammed! Böyle sıfatla söylerler ki, hürmete daha layık bir şekilde olsun.” dedi.

Binâen aleyh, siz çocuğunuza Muhammed ismini koyduğunuz zaman, onu cehle atfedip, onu zelil edecek bir harekette bulunmayın! Onu beğenmemelik etmeyin, onu hor hakir görmeyin!

Hatta tokat vururuz çocuklara... Bu Muhammed ismini taşıyan çocuklara onu da yapmayın! Acı söylemeyin, kötü söylemeyin, fena söylemeyin, tahkir de etmeyin!

Muhammed SAS Efendimiz’e hürmeten o çocuğa iyi muamele edin! İsmine hürmeten büyükse de yine iyi muamele edin, küçükse de yine iyi muamele edin!

Muhammed ismini taşıyanlara Cenâb-ı Peygamberin şefaati hassası olacak; bir... İkincisi, Muhammed isminde bir mübareklik vardır.

Dün bize Ankara’dan “*Bâreka’llâh*” yazan bir levha yollamışlar. Rahmetlik oldu bir hattat efendi vardı, onun yazısı imiş. Onu güzel bir şekilde matbaada basmışlar.

O levhanın altında da yazmış: Bu barekallah eskiden düğünlerimiz de şurada burada hediye verilirdi. “Allah mübarek etsin izdivacınızı, evinizi yahut şununuzu bununuzu...” diye.

Yapılan dükkânı açma da, ev yaptırma da bunlar hep asılırdı duvarların kapıların üzerine: (*Bâreka'llâh*) “Allah mübarek etsin evinizi!” diyerekten.

Bu mübarekliğe aklımız ermez, her şeye aklımızın ermediği gibi. Bu mübarek lafzı çok kıymetlidir. Azıcık bir yemek mübarek ise çok insana yeter. Çok insana yeter ve artar da.

“—Zaten bu bir kişiyi doyurmaz ya. Bak burada 10 kişi olduk şimdi, bunu nasıl yetireceğiz biz?”

Allah'ın ona mübarekliği erişti ise, bu ona da yetecek artacak bile...

Sonra bir nümune söyleyeyim, çok nümunesi var ya:

Cenâb-ı Peygamber SAS zamanında Hendek muharebesi oldu. Hendek muharebesinde düşman geliyor, çok kalabalık. Dövüşmeye imkân yok onlarla...

Selman-ı Farisi'nin tavsiyesiyle:

“—Hendek kazalım, düşman geçemesin içeriye. Geçmek isteyenleri de atarız öldürürüz, belasını bulur.” dediler.

Karar verdiler, hendek kazılıyor. Açlık var, yemek yok... Zaten bir hurmaları var o mübareklerin... O da yok, bitmiş. Üç gün hendek kazmakla meşguller, üç gün aç... Aç açına düşman gelecek korkusu ile mütemadiyen hendek kazıyorlar.

Şimdi hacılarımız hendek denilen yere ziyarete giderler ama şimdi ondan eser kalmamış. Yani biz âsâr-i âtika diye birçok şeyleri muhafaza ederiz. Onlar bunu yapamamışlar. Eğer bugün o hendekler meydanda kalsaydı, onları gördükçe ashab-ı kirama karşı çok hayretlere düşerdik.

Peygamber SAS, o da çalışıyor ashabı kiramın arasında. Câbir denilen zât acıdı, hanımına dedi ki:

“—Yâhu bir şey hazırla da, hiç olmazsa Cenâb-ı Peygamberi ve birkaç arkadaşını çağıralım da doyuralım!”

“—Peki!” dedi hanımı...

Bir keçileri varmış, işte biraz da ekmeği varmış hanımın. Onları pişirerek yemek hazırlamış.

Câbir RA gelmiş demiş ki:

“—Yâ Rasûlallah! Üç gündür açsınız. Evde bir parça bir yemek hazırlamışlar. Ebû Bekir’i, Ömer’i filan alın da birkaç kişiyle buyurun fakirhaneye, bir yemek yiyelim!” demiş.

Cenâb-ı Peygamber de, 300 küsur arkadaşı varmış onun Hendek kazarken... Onlara seslenmiş:

“—Buyurun, Câbir bizi yemeğe davet ediyor.” demiş.

Bırakmışlar hendeği, hepsi aç çünkü, koşmuşlar Câbir’in evine...Cabir’in ödü patlamış;

“—Eyvah, ne olacak bu? 300 kişiye nereden ne yetiştireceğiz?”

Tenbih etmiş Efendimiz:

“—Ben gelmeyince sofraya yemek koymayın!”

Cenâb-ı Peygamber oturmuş kazanın başına, tencereden almış, sahana koymuş; tencereden almış, sahana koymuş... Ekmekten koparmış sofraya koymuş; 300 kişi doymuş. Bakmışlar ki tenceredeki yemek de duruyor, ekme de duruyor;

“—Onu da komşularınıza dağıtın!” demiş.

Müsbettir bu, olan hadise... Allah cümlemizi affetsin...

Bir ikincisini daha söyleyeyim. Bir muharebeye gidildi, Tebük olsa gerek. Ashabı kiramın yiyecekleri tükendi, yok yiyecek. Bazılarında var, bazılarında da yok. Rasûl-i Ekrem Efendimiz bir çuval, yaygı yaydırdı, dedi ki:

“—Herkes neyi varsa getirsin!”

Nesi varsa herkes o yaygının üzerine döktü. Efendimiz SAS o yaygı üzerinden ashab-ı kirama bir avuç, iki avuç dağıttı.

Ebû Hüreyre olsa gerek, hatırımda kaldığına göre, ona isabet eden, Peygamber SAS dünyadan ahirete göçtü, Hz. Ebû Bekir göçtü, Hz. Ömer göçtü, hâlâ ona Rasûl-i Ekrem'in verdiği hurma onda duruyor.

Onun için, yemeklerinizi yerken, “*Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm.*” demeyi unutmayın! Hepiniz desin küçüklerle beraber. Allah-u Teâlâ’ya şöyle gönlünüzü bağlayarak...

Bunda çok kabahatimiz var. Gâvurların da mesela bugün, yemeklerine duasız oturmadıklarını duyuyoruz. Onlar da kendilerince Allah-u Teâlâ'nın nimetine şükretmek için bir dua yaparlar yemekten evvel... Onlarıki yemekten evvel, biz yemekten sonra yaparız.

Yemekten sonra bir de 40 lokma diye bir tabir var, o da İbrahim AS'ın sünnetine iktidâendir. Peygamberimiz yemekten sonra yapmış duayı, İbrahim AS da yemekten evvel yapmış duayı. İkisini cem etmek üzere, yemekten sonra madem ki bir şeyler yiyeceğiz. İbrahim AS'ın da sünneti yerine gelsin diyerek. Kırk lokma değildir de o, sünnet yerine gelsin diyerektendir.

Binâen aleyh onların bu âdetlerini bugün unutmuş şekildegiz, birçok evlerde yemek duası bilmezler. Yemek duası yapmasını bilmez, hemen oturur sofraya karnını doyurur kalkar gider.

Bu olur mu hiç? İnsana yakışmaz yani. Bu nimeti bir veren var. Hatta hayvanat bile yediğinin kıymetini bilir, o da haliyle Allah'a şükreder. Hayvanat da haliyle; "Çok şükür beni doyurdun, kandırdın yâ Rabbi!" diyerekten Allah'a şükreder.

Çünkü Allah-u Teâlâ o kuvveti bize vermese, Allah esirgesin ağzımız işlemese, midemiz işlemese ne yaparız?

Çok şükür her nimet de pek mebzûldür şimdi. Bizim çocukluğumuzda bilemediğimiz, bulamadığımız bir sürü nimet bugün mebzûlen var... Çünkü vasıtalar çoğaldı. Meselâ Adana'dan bir mahsul gelemezdi buraya. Tâ 15-20 günde, bir ayda buraya ne gelir, hepsi erirdi. E şimdi kışın da var, yazın da var. Çünkü getiriyorlar her şeyi... Çok mebzûl. Bundan dolayı çok şükür edilmesi lazım, çok şükretmek lazım!

Allah kusurlarımızı affetsin... Çok şükreden bahtiyar kullarının arasına cümlemizi kabul eylesin inşallah...

ö. Namazda Şeytanın Vesvese Vermesi

Abdürrezzak, Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁰

إِذَا شَبَّهَ عَلَى أَحَدِكُمُ الشَّيْطَانُ وَهُوَ فِي صَلَاتِهِ
فَقَالَ أَحَدُثْتَ فَلْيَقُلْ فِي نَفْسِهِ كَذَبْتَ حَتَّى
يَسْمَعَ صَوْتًا بِأُذُنَيْهِ أَوْ يَجِدَ رِيحًا بِأَنْفِهِ
وَإِذَا صَلَّى أَحَدُكُمْ فَلَمْ يَدْرِ أَزَادَ أَمْ نَقَصَ
فَلْيَسْجُدْ سَجْدَتَيْنِ وَهُوَ جَالِسٌ

(عب. عن أبي سعيد)

RE. 51/2 (*İzâ şebbehe alâ ehadikümü'ş-şeytânu ve hüve fî salâtihi, fekâle: Ahdeste! Felyekul fî nefsihi: Kezebte! Hattâ yesmea savten bi-üzüneyhi, ev yecide rîhan bi-enfihi; ve izâ sallâ ehadüküm felem yedri ezâde em nekasa, felyescüd secdeteyni ve hüve câlisün.*)

(*İzâ şebbehe alâ ehadikümü'ş-şeytânu ve hüve fî salâtihi*) “Sizden birisi, namaz kılariken, şeytan ona bir vesvese verirse; (*fekâle: Ahdeste*) ‘Bak işte abdestin kaçtı, yellendin!’ derse; (*felyekul fî nefsihi: Kezebte!*) o kimse ona içinden: “Yalan söyledin! Edepsiz, yalan söylüyorsun!” desin. Yani şeytanın vesvesesine kanmasın; “Acaba hakikaten kaçtı mı?” demesin. İçinden ona öyle cevap versin.

(*Hattâ yesmea savten bi-üzüneyhi, ev yecide rîhan bi-enfihi*) “Eğer bir ses duyarsa veyahut bir koku hissederse, o zaman gerçekten bozulmuştur.”

Ha o zaman tabi çıkarsın namazından, terk edersin artık. Böyle bir şey duymadıkça, kokuyu da koklamadıkça sakın namazını bozayım deme. O şeytan der onu ama sen bak öyle bir şey yok. Kışt dersin ona, yalan söylüyorsun dersin.

---

²⁰ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.37, no:11338; Abdürrezzak, *Musannef*, c.I, s.140, no:533; Ebû Saîd el-Hudri RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.VII, s.473, no:19841; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.III, s.266, no:2170.

(*Ve izâ sallâ ehadüküm, felem yedri ezâde em nekasa, felyescüd secdeteyni ve hüve câlisün*)
“Ve sizden birisi namaz kılarken ‘Tam mı kıldı; eksik mi kıldı, yoksa fazla bir rekât mı yaptı?’ bunu kararlaştıramazsa, o zaman namazın sonunda ‘sehiv secdesi’ yapsın.”

Kılıyoruz namaza ama bir beşeriyet iktizası unuttuk. Acaba üç müydü, dört müydü? Oturdum muydu, oturmadım mıydı? Bir anda kayboluyor kendi nefsi, zihni, unutuyor oturduğunu yahut üç kıldığını, şaşırıyor bayağı... O zaman sen namazını sakın bozma, iki tane sehiv secdesi yap vesselâm.

Bunun altında aşağıda daha açık izahı geliyor: Meselâ üç müydü, dört müydü şaşırtır; “Üçe hamlet, bir rekât daha kıl, secdeye git... Dördü bitirmiş beşe geçmişse, bir rekât daha ekle altı olsun, sehiv secdesi yap; ama dörtte oturmak şartıyla... Dörtte oturduysan, beşinciye kalktıysan şaşırarak, ona bir de ilave ederekten onu altı yaparsın. Eğer oturmadıysan, namaz bozulmuştur artık.

Bu da güzel şey.

p. İçtiğiniz Şeyi Süze Süze İçin!

Saîd ibn-i Mansûr, İbnü’s-Sünnî, Ebû Nuaym ve Beyhakî, İbn-i Ebî Hüseyin Rh.A’ten rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²¹

إِذَا شَرِبَ أَحَدُكُمْ فَلْيَمِصَّ مَصًّا

وَلَا يَعْْبَ عَبًّا فَإِنَّ الْكُبَادَ مِنَ الْغَبِّ

(ص. وابن السنى، وأبو نعيم فى الطب، هب. عن ابن أبى ح سئى مرسل)

RE. 51/3 (*İzâ şeribe ehadüküm felyemussa messan, ve lâ yeğubbu gabben, feinne'l-kübâde mine'l-gabbi.*)

(*İzâ şeribe ehadüküm felyemussa messan*)
“Sizden biriniz herhangi bir şey, bir meşrubat içerken, süze süze içsin.”

Ne güzel söylemiş Cenâb-ı Peygamber Efendimiz.

Nasıl hayvan suyu içerken uzaktan uzaktan emerek suyu çeker, siz de bardağından suyu emerekten için! Yani lıkır lıkır içmeyin!

(*Ve lâ yeğubbu gabben*) “Bir yudumda, nefes almadan içmesin! (*Feinne'l-kübâde mine'l-gabbi.*) En çok ciğer hastalıkları suyu böyle birden içivermekten olur.” Hele soğuk olursa...

Ağır ağır içince, her ne kadar soğuk da olsa, o ağızda ısınır ve vücuda yine yayılır, rahatlık olur. Fakat birden içilirse, en çok ciğer hastalıkları, verem vs. bundan ileri gelir.

Allah esirgesin...

---

²¹ Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.VII, s.284, no:14436; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.115, no:6012; Abdürrezzak, *Musannef*, c.X, s.428, no:19594; İbn-i Ebî Hüseyin RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.295, no:41075; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.268, no:2176.

r. Su Kabının İçine Üflemeysin!

Buhârî ve Tirmizî, Ebû Katâde RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²²

إِذَا شَرِبَ أَحَدُكُمْ فَلَا يَتَنَفَّسُ فِي الْإِنَاءِ

وَإِذَا أَتَى الْخَلَاءَ فَلَا يَمَسُّ

ذَكَرَهُ بِيَمِينِهِ وَلَا يَتَمَسَّحُ بِيَمِينِهِ

(خ. ت. عن أبي قتادة)

RE. 51/4 (*İzâ şeribe ehadüküm, felâ yeteneffes fî'l-inâi, ve izâ eta'l-halâe felâ yemesse zekerehû bi-yemînihî, ve lâ yetemessah bi-yemînihî.*)

(*İzâ şeribe ehadüküm, felâ yeteneffes fî'l-inâi*) “Sizden biriniz bir meşrubat içerken içtiği kabın içine solumasın, hohlamasın.”

Sıcak su olur, mesela çay gibi, onu içemez sıcak. Soğutarak, hele çocuklara yaparız, soğutup da içirelim diyerekten. Doğru değil, ya içine soğuk su kat, yahut biraz beklet, soğusun öyle iç veya içir. Su kabına üfürme!

---

²² Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.265, no:149; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.296, no:22587; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.43, no:78; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.V, s.406, no:180; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.I, s.155; Ebû Katâde RA'dan.

E bugün işte tıp söylüyor, nefesi alırken iyi almış da verirken içimizdeki bütün zehirleri de alarak atıyoruz dışarıya... O zehirli nefesi o suya üfürüyoruz, suyu da zehirliyoruz. Efendimiz bundan da bizi “Yapmayınız!” diyerekten men etmişlerdir.

(*Ve izâ eta'l-halâe felâ yemesse zekerehû bi-yemînihî*) “Sizden biriniz tuvalete, ihtiyacını görmeye gittiği zaman sağ eliyle tenasül uzvunu, idrar uzvunu tutmasın, (*ve lâ yetemessah bi- yemînihî*) ve sağ eliyle taharetlenmesin!”

Sağ el mübarektir. O yemeye mahsus, güzel yerlere mahsus. Sol, sümkürmek için, işte münasebetsiz yerlerde, taharete kullanılan bir eldir. Binâen aleyh sağ elinizi helâlarda kullanmayınız, sol elinizi kullanınız.

İdrar yolunda olan idrar kalıntılarını çıkarmak için istibrâ edilir ya, bu istibrâyı da sağ elle yapma! Bu sol el oraya mahsus...

s. Köpeğin İçtiği Kabı Yedi Defa Yıkayın!

Birçok sahih kaynakta, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet edilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²³

إِذَا شَرِبَ الْكَلْبُ فِي إِنَاءٍ أَحَدِكُمْ

فَلْيَغْسِلْهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ

(مالك، ق. ن. ه. عن أبي هريرة)

RE. 51/5 (*İzâ şeribe'l-kelebü fî inâi ehadiküm, felyağsilhü seb'a merrât.*)

(*İzâ şeribe'l-kelebü fî inâi ehadiküm*) “Köpek sizden birinizin çanağından, kabından, kâsesinden bir şey içti mi, (*felyağsilhü seb'a merrât*) o kabı yedi defa yıkayın.”

Bir kabımızdan kedi yer, içerse üç defa yıkamakla temiz olur.

Ama köpek kabımızdan bir şey yediyse, içtiyse, onu yedi defa yıkamak suretiyle yine kullanırız; atmayız yani.

Ş. İÇECEĞİNİZİ ÜÇ NEFESTE İÇİN!

Hakîm-i Tirmizî, Hz. Âişe Validemiz'den rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁴

إِذَا شَرِبْتُمْ فَاشْرَبُوا بِثَلَاثَةِ أَنْفَاسٍ فَأَلْأُولَى
شُكْرًا لِشَرَابِهِ وَالثَّانِيَّةُ شِفَاءٌ فِي جَوْفِهِ
وَالثَّلَاثَةُ مَطْرَدَةٌ لِلشَّيْطَانِ فَإِذَا شَرِبْتُمْ

²³ Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.298, no:167; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.120, no:419; Neseî, *Sünen*, c.I, s.115, no:63; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.438, no:358; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.460, no:993; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.240, no:1076; Mâlik, *Muvatta'*, c.II, s.45, no:89; Ebû Hüreyre RA'dan.

²⁴ Hakîm-i Tirmizî, *Nevâdirü'l-Usül*, c.III, s.112; Hz. Aişe RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.290, no:41048; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.III, s.273, no:2183.

فَمَصَّهُ مَصًّا فَإِنَّهُ أَجْدَرُ أَنْ يَجْرِيَ
مَجْرَاهُ وَإِنَّهُ أَهْنَأُ وَأَمْرَأُ

(الحكيم عن عائشة)

RE. 51/6 (*İzâ şeribtüm fe'şrebû bi-selâseti enfâsin, fe'l-ûlâ şükrun li-şerâbihî, ve's-saniyetü şifâün fî cevfihî, ve's-sâlisetü matradetun li'ş-şeytânî; feizâ şeribtüm femassûhü massan, feinnehû ecderu en yecriye mecrâhu, ve innehû ehneü ve emreü.*)

(*İzâ şeribtüm*) “Bir meşrubat, içecek içtiğiniz zaman, (*fe'şrebû bi-selâsi enfâsin*) üç bölerek için; üç nefeste, üç defada için! (*Feûlâ şükrun li-şerâbihî*) “Bu içme, şükür mânasını taşır.”

Üç bölüyorsun: İlk içiş, o meşrubat için bir Allah'a şükür mânasını taşır. (*Ve's-sâniyetü şifâün fî cevfihî*) “İkinci içiş içenin içine şifa olur.” Birinci şükür, ikinci şifa... (*Ve's-sâlisetü matradetün li'ş-şeytân*) “Üçüncüsü de şeytanı def eder, şeytanı def edici olur.”

(*Feizâ şeribtüm femassûhu massan*) “İçerken süzerek için! (*Feinnehû ecderu en yecriye mecrâhü*) Çünkü böyle içiş, yerine gitmesi için çok uygundur. (*Ve ehneü ve emreü*) “Böyle yavaş yavaş içmek çok afiyetlidir ve sihhate uygundur. Vücuda faydalı olur.”

t. İçki İçenin Cezası

Ahmed ibn-i Hanbel, Ebû Dâvud, İbn-i Mâce, İbn-i Hibbân ve Beyhakî Hz. Muaviye RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁵

إِذَا شَرِبُوا الْخَمْرَ فَاجْلِدُوهُمْ ثُمَّ إِنْ شَرِبُوهَا
فَاجْلِدُوهُمْ ثُمَّ إِنْ شَرِبُوهَا فَاقْتُلُوهُمْ

(حم. د. ه. حب. ق. عن معاوية)

RE. 51/7 (*İzâ şeribü'l-hamre, fe'clidûhüm; sümme in şeribûhâ, fe'clidûhüm; sümme in şeribûhâ, fa'ktülûhüm.*)

(*İzâ şeribü'l-hamre*) “Bu ayyaşlar, sarhoşlar, içkiyi içtiler mi, (*fe'clidûhüm*) onlara meydan dayacağı çekin!”

Meydan dayacağı, gelişigüzel, herkesin çullanıp yapacağı iş değil. Bağlanacak; kamçı veya sopa alınacak, çat çat belli ölçüde kaldıracak; hızla vurmamak yok, yavaş vurmamak yok. Standart ölçüler içinde, sopa cezası ile vurulacak.

(*Sümme in şeribûhâ, fe'clidûhüm*) “Bir daha içerse, yine değnekle dövülme cezası uygulayın!”

---

²⁵ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.XII, s.63, no:3886; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.VII, s.479, no:2563; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.95, no:16905; Beyhakî, *Sünenü'l- Kübrâ*, c.VIII, s.313, no:17278; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.V, s.97; Hz. Muaviye RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.V, s.355, no:13212; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.III, s.273, no:2185.

(Sümme in şeribûhâ, fa'ktülûhüm) Ondan sonra yine içer de bırakmazsa, o zaman onu öldürün.” buyurmuş.

Daha sonra, siyaset bakımından nesh edilmiştir bu... Ama Allah Ümmet-i Muhammed'i ve bütün beşeriyeti bu içkinin zararından kurtarsın... Yalnız müslümanlar değil bütün beşeriyet kurtulsun... İster İslâm ister başka bir milletten olsun. Çünkü Allah-u Teâlâ'nın verdiği şu güzel hayatı idame ettirmek mecburiyetindeyiz. Bu bir nimettir, Allah-u Teâlâ bunu bize vermiştir. Bu nimeti harap etmek değil, sıhhatli yaşamak için nasıl mümkünse, sıhhat kaidelerine riayet ederek yaşamak durumundayız.

Sonra bazı doktorlar, “Vücuda kuvvet verir” tabirini kullanarak şarabın içilmesine izin verirler, büyük büyük cinayet işlerler.

Şarabın hiçbir tarafında kuvvet verme yoktur, bütünü zarardan ibarettir. Damlası da... Onu ilaçlara katarak veriyorlar. Şimdi de şekerlere katmak âdet olmuş. Şekerin içerisine sokuyor onu nasıl sokuyorsa, onu da bize yutturuyor.

Ne kadar cinayet bunlar! Yani insanın katline kasteden katil gibi bir şey.

Allah cümlemizi affetsin... Tefvikatı samedâniyyesine mazhar etsin... Sevdiği ve razı olduğu kullarının arasına cümlemizi kabul etsin...

u. Ölümün Koç Şeklinde Kesilmesi

Ahmed ibn-i Hanbel, Buhârî ve Müslim, Abdullah ibn-i Ömer RA'dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²⁶

إِذَا صَارَ أَهْلُ الْجَنَّةِ إِلَى الْجَنَّةِ وَأَهْلُ النَّارِ إِلَى
النَّارِ جِئَءَ بِالمَوْتِ حَتَّى يَجْعَلَ بَيْنَ الْجَنَّةِ
وَالنَّارِ ثُمَّ يُذْبَحُ ثُمَّ يُنَادِي مُنَادٍ يَا أَهْلَ
الْجَنَّةِ خُلُودٌ لَمْ مَوْتٍ يَا أَهْلَ النَّارِ خُلُودٌ
لَمْ مَوْتٍ فَيَزِدَادُ أَهْلَ الْجَنَّةِ فَرَحًا إِلَى فَرَحِهِمْ
وَيَزِدَادُ أَهْلَ النَّارِ حُزْنًا إِلَى حُزْنِهِمْ

(حم.خ.م.ع. عن ابن عمر)

RE. 51/9 (*İzâ sâre ehlü'l-cenneti ile'l-cenneti, ve ehlü'n-nâri ile'n-nâri, cîe bi'l-mevti hattâ yuc'ale beyne'l-cenneti ve'n-nâri, sümme yüzbehu, sümme yünâdî munâdin: Yâ ehle'l-cenneti hulûdün lâ mevte; yâ ehle'n-nâr, hulûdün lâ mevte; feyezdâdü ehlü'l-cenneti ilâ'l-ferahan, ve yezdâdu ehlu'n-nâri huznen ilâ huznihim.*)

²⁶ Buhârî, *Sahîh*, c.XX, s.216, no:6066; Müslim, *Sahîh*, c.XIV, s.1, no:5089; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.120, no:6022; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.515, no:7474; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.IX, s.434, no:5585; Abdullah ibn-i Mübârek, *Müsned*, c.I, s.125, no:124; Abdullah ibn-i Mübârek, *Zühd*, c.I, s.79, no:280; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.V, s.21; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimâşk*, c.XLV, s.324; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VIII, s.183; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan.

(*İzâ sâre ehlü'l-cenneti ile'l-cenneti*) “Cennet ehli, cennetlikler, cennete varıp gittikleri zaman; (ve ehlü'n-nâri ile'n-nâri) cehennem ehli de cehenneme atılınca; (*cîe bi'l-mevti*) ölüm ortaya getirilir. (*Hattâ yuc'al beyne'l-cenneti ve'n-nâr*) Cennetle cehennem tam orta yerine kadar getirilir. (*Sümme yüzbehu*) Sonra boğazlanır, kesilir. Kara bir koç gibi orada kurban edilir.”

(*Sümme yünâdî münâdin*) “Sonra bir münâdî, seslenici seslenir: (*Yâ ehle'l-cenneti*) “Ey cennetlikler! (*Hulûdün*) Siz cennette ebedî kalacaksınız. (*Lâ mevte*) Orada ölüm yok. Bakın, ölümü kestik. Cennette ölmek yok. Ebedî kalacaksınız.” der, münâdî.

(*Ve yâ ehle'n-nâr*) “Ey cehennemlikler! (*Hulûdün lâ mevte*) Bakın burada ölümü kestik. Siz o cehennem azabının içinde ebedî kalacaksınız. Ölmek yok; artık ölüm olayı yok.”

(*Feyzdâdü ehli'l-cenneti ferahâ*) “Cennet ehlinin sevinçlerine sevinç katılacak, çok ferahlanacaklar. (*Ve lâ yezdâdü ehlü'n-nâri huznen*) Cehennem ehlinin de gam ve dertlerine dert eklenecek. Hüzünlerine hüzün eklenecek. ‘Eyvah! Ölmek de yok. Bu azabı sonsuz bir şekilde, ebedî çekeceğiz.’ diye üzülecekler.”

Cehenneme gidip de yansa da kurtulsa kolay iş. Nasılsa hani burada ölüyor, gidiyoruz. Orada da ölsek de kurtulsak iyi ama ölüm yok. O azap ebediyen çekilecek nasıl azapsa... Herkesin azabı da ayrı ayrı. Biri diğerinden beter!

Allah yüzünü de göstermesin, kendisini de göstermesin...

Ehl-i imana Cenâb-ı Hakk'ın çok lütfu var. O ehli iman lâ ilahe illallah'ın hürmetine cehennemde yanmayacak. Lâ ilâhe illallah bir kimsenin kalbinde var, içinde var, onunla yaşamış. Cehenneme girsin de yansın. Olmaz. Yanmaz o!

Yahu bunlar mücerreb şeyler. Hz. Ömer zamanında Humus dedikleri, Halep'in şehirlerinden bir şehir. Büyükçe bir şehir. Kumandan Hâlid ibn-i Velid RA, oranın zaptına uğraşüyor. En nihayet diyorlar ki:

“—Olmayacak bu iş. Bize keramet gösterin, teslim olalım.”

Ne istiyorsunuz?

“—İşte bir zehirimiz var, o zehiri içersen...”

Zehiri içiyor. Diyor ki papaza:

“—Esvabını ver.”

Papaz esvabını veriyor.

“—Bu da benim esvabım, gör!” diyor.

Fırın da yanıyor orada... Kendi esvabını dışına koyuyor, papazın esvabını da kendi esvabının içine koyuyor, fırına atıyor. Fırında gâvurun esvabı yanıyor. İçteki yanıyor, dıştakine bir şey olmuyor.

“–Bak!” diyor, “Daha ne istiyorsun? İşte keramet! Zehirinizi içtim, senin esvabın yandı benimki yanmadı. Benimki üstte idi, halbuki benimkinin yanması lâzımdı. Daha ne istiyorsun?”

“–*Lâ ilahe illa’llah, Muhammedün rasûlü’llah!*” deyip kaleyi teslim ediyorlar kumandan Halid ibn-i Velid’e...

Allah kusurlarımızı affetsin... Tevfikât-ı samedâniyyesine mazhar etsin... Sevgili Peygamberimiz SAS’in şefaatine cümlemizi mazhar eylesin... Onun gösterdiği doğru yoldan da ayırmasın...

El-fâtihah!

Mehmed Zâhid KOTKU

02. 05. 1976 - İskenderpaşa Camii

[Bütün Mehmed Zahid KOTKU/ Hadis Derslerine PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
Kürsü